

gen vil blive, at Arbejderne maaske nyder Arbejdsløshedsunderstøttelse i Maanedvis, medens de i Virkeligheden burde have været afskaarne fra at nyde den lige straks.

Man maa i det hele taget spørge: Hvad er egentlig Følgen af, at anvist Arbejde ikke overtages? Det turde dog være en klar Forudsætning fra Statens Side, der betaler alle disse Penge til Arbejdsløshed og indretter Arbejdsanvisningskontorer og hvad dertil hører, at Arbejderne maa overtage det anviste Arbejde, for saa vidt de overhovedet er i Stand til at udføre det. Den eneste Følge, der er, finder vi i Loven af 8. April 1914 § 14 under Nr. 7, hvorefter det er forbudt Arbejdsløsheds-kasserne at udbetale Understøttelse til Medlemmer, der „uden fyldestgørende Grund vægrer sig ved at overtage et af Kassens Bestyrelse eller af kommunalt Arbejdsanvisningskontor anvist Arbejde, som efter Kassens Bestyrelses Skøn svarer til vedkommendes Evne“. Det er vist ikke ualmindeligt, at Kassens Skøn i den Retning er temmelig snævert. Det er i hvert Tilfælde efter de Dokumentationer, jeg skal forelægge i Udvalget, hændet, at en Mand, som en Gang har udført et Arbejde og derefter er gaaet over til et andet, anmodes om at overtage det Arbejde, han tidligere har udført, men nægter at gøre det og dog faar Arbejdsløshedsunderstøttelse. Sagen er naturligvis den, at han har faaet et Arbejde, der er højere lønnet end det, han først havde, men nu er der ikke mere, og saa vil han ikke gaa tilbage til det, der ifølge Takster og Coutumer lønnes lavere. Dette er ganske urigtigt. Hvorledes man end vil betragte noget saadant under normale Forhold, maa det være ganske klart, forekommer det mig, at naar der maa formodes at være meget betydelig Arbejdsløshed, kan et Forhold som dette ikke passere.

Jeg vil gerne med den højtærede Formands Tilladelse oplyse, hvorledes man tager paa disse Tingovre i Sverige; jeg maa gribe midt ind i en Sætning for ikke at gøre det for langt. I en Beretning angaaende „Dyrtiden og Arbejdsløsheden i Sverige og deres Bekæmpelse“ siges der: „Selv Malere og Bagere, som vel hører til dem, der er vanskeligst at sætte til andet Arbejde, har saaledes hjulpet med til at bygge Huse og andet Arbejde, som er blevet tilbudt dem af Arbejdsanvisningen i Stockholm. Herved er de arbejdsløse Tal somme Tider blevet bragt betydeligt ned. Endvidere har man i lange Tider ikke

ydet Understøttelse til de ugifte, da man mente, at de burde kunne rejse til andre Steder, hvor der tilbød sig Arbejde. For at hjælpe med til, at de arbejdsløse blev sysselsatte ved Landbruget, er man i Regelen helt hørt op med Understøttelsesvirksomhed i den varme Tid. Det er f. Eks. sket fra 1. Juni i Aar i Malmø. Man har endog vægret sig ved at understøtte saadanne Arbejderklasser, som man ansaa for særlig egnede til at udføre andet Arbejde, der var tilgængeligt. Da saaledes Havnearbejderne i Stockholm bad om Understøttelse, fik de Afslag, saasom de særlig egnede sig til Skov- og Landarbejde, som man havde mange Tilbud fra.“ Det forekommer mig, at dette er en sund og naturlig Maade at tage Spørgsmaalet paa. En Arbejder har virkelig ikke noget Krav paa, fordi han en Gang har valgt Malerfaget eller Smedefaget eller hvad det nu er, at Staten da til evige Tider skal garantere ham Beskæftigelse med dette Arbejde. Det vilde i hvert Tilfælde være et Privilegium for Arbejderklassen, som ikke gælder nogen anden Klasse. Men tillige medfører dette, at vi kommer ind paa ganske skæve Forhold med Hensyn til Sæsonarbejderne. Der er mange Tilfælde, hvor Tørvearbejdere, som har faaet en udmærket Betaling i Sommer — det er blevet mig sagt, at der er betalt dem op til 20 Kr. om Dagen — faar Arbejdsløshedsunderstøttelse, naar dette Arbejde hører op. Det er aldeles forkasteligt. Sæsonarbejdet betales netop med højere Pris, fordi det medfører en i Arbejdets Natur liggende Arbejdsløshed paa andre Tider af Aaret. Det bør der ogsaa tages Hensyn til.

At Kontrollen svigter paa et andet Punkt, f. Eks. naar to Ægtefæller staar i to forskellige Kasser, den ene f. Eks. i Tobaksarbejdernes Kasse, den anden i Jordarbejdernes, skal jeg kun lige pege paa. Om det vil være muligt at finde en Udvej til Kontrol her, skal jeg ganske henstille; jeg kunde tænke mig, at det vil blive ikke saa lidt vanskeligt.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger vedrørende § 12. Der staar i Begyndelsen af denne Paragraf: „Udover den i §§ 10 og 11 omhandlede Understøttelse ydes der til Familieforsørgere med Børn under 15 Aar af den stedlige Hjælpekasse (i København: Københavns Understøttelsesforenings kommunale Afdeling) et Beløb af mindst 25 Øre for hvert hjemmenværende Barn under 15 Aar pr. Dag, vedkommende Medlem er arbejdsløs, fra det